

MISNE NAKANE
RASPORED MISNIH NAKANA KROZ TJEDAN
Od 12. do 18. travnja 2021.

Nadnevak	Dan	Vrijeme svete mise	Nakana
12.04.	Bl. Josip Moscati Ponedjeljak	07:30	+ Jela i Andrija Vidan, Franjo, Janko i Mara Zebić, Jelica i Vladimir Šančić, ob. Pavlović
13.04.	Sv. Martin I. papa Utorak	18:00	+ Stjepan Bešlić, Branko Mušnjak; Ivan, Jelena i ob. Cindrić, Marko Magdić
14.04.	Valerijan Srijeda	07:30	+ nema nakane
15.04.	Petar Barbarić Četvrtak	07:30	+ Zlatko Stipetić
16.04.	Leonida Petak	18:00	+ Hrvoje Polović; Mihovila Del Toso, Božica i Kajetan Milneršić, Željko Depeder
17.04.	Robert Subota	07:30	+ ob. Županac, Ivinac, Pavlović, Šančić, Mikšić i Marica Polovina
18.04.	3. Uskrsna Nedjelja Nedjelja	09:00 10:30 12:00 17:00 18:00	+ Ivan i Anka Obrovac, Marija Pešut, Marija Matanić; Mato, Marija, Ana i Zlatko Jurišić <i>+ pro populo; Josip Benić prvopričesnici i roditelji krizmanici</i> + Željko, Josip i Magda Štefanac; Marica Moguš; ob. Divjak

NOVI CENTAR - KARLOVAC

<http://www.presveto-srce-isusovo.hr>

**TJEDNI INFORMATIVNI LISTIĆ
ŽUPE PRESVETOG SRCA ISUSOVA
II USKRSNA NEDJELJA -
11.04.2021. - GODINA VIII., BR. 32**

» Nakon osam dana dođe Isus, stane u sredinu i reče: Mir vama!«

Čitanje svetog Evanđelja po Ivanu

Uvečer toga istog dana, prvog u tjednu, dok su učenici u strahu od Židova bili zatvorili vrata, dođe Isus, stane u sredinu i reče im: »Mir vama!« To rekavši, pokaza im svoje ruke i bok. I obradovaše se učenici vidjevši Gospodina. Isus im stoga ponovno reče: »Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas.« To rekavši, dahne u njih i kaže im: »Primit Duha Svetoga. Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im.« Ali Toma zvani Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne bijaše s njima kad dođe Isus. Govorili su mu dakle drugi učenici: »Vidjeli smo Gospodina!« On im odvrati: »Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati.« I nakon osam dana bijahu njegovi učenici opet unutra, a s njima i Toma. Vrata bijahu zatvorena, a Isus dođe, stade u sredinu i reče: »Mir vama!« Zatim će Tomi: »Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran.« Odgovori mu Toma: »Gospodin moj i Bog moj!« Reče mu Isus: »Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!« Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu.

Riječ Gospodnja. (Iv 20, 19-31)

Misli za današnje evanđelje

Rizik u kojem se isplati upustiti

Kršćanska zajednica se, nakon Uskrsa, Kristovom prisutnošću i brigom te snagom Duha Svetoga, počela okupljati oko Isusovih učenika. Temelji ili stupovi na kojima počivaju život i rast mlade kršćanske zajednice su: lomljenje kruha, molitva, radostan i snažan navještaj, povezanost i zajedništvo baze s vrhom, materijalna dobra u službi onih koji oskudijevaju. „Vjerujem u ono što vidim“, fraza je koju možemo nerijetko čuti. Sve bismo htjeli vidjeti, provjeriti, ispitati. Skloni smo pridavati svojim očima vrhunski značaj. A tko kaže da nas naše oči ne mogu prevariti, da ne možemo nešto i predvidjeti ili krivo vidjeti? Dapače, cijeli je niz stvarnosti koje očima ili nekim drugim osjetilom ne možemo vidjeti niti provjeriti. Zato nam pomažu različiti aparati kojima mjerimo određene stvarnosti. I jedan od apostola,

Toma, htjede svojim očima provjeriti da je Isus uskrsnuo, da je živ. Nije povjerovao svjedočenju svojih prijatelja. Previše je razočaranja bio doživio. Kad je očima vidio Isusa živog, rukom opipao njegove rane, otvorile su se oči njegove duše te ga je priznao svojim Bogom i Gospodinom. Mi vjerujemo svjedočenju apostola, vjerujemo Crkvi. Ugledajmo se u zajednicu prve Crkve koja je bila „jedno srce i jedna duša“.

1. Gospodine, kolika je moja vjera u svakodnevnom životu?

2. Vjerujem li samo dok je dobro, a kada je teško...

ŽUPNE OBAVIJESTI

- Susret roditelja prvopričesnika biti će u subotu, 17. travnja 2021. u 9,30 sati u našoj župnoj crkvi.
- Što se tiče slavlja sakramenta sv. Potvrde i Prve Pričesti, ostajemo u komunikaciji i ovisno o situaciji koja je ispred nas, nastojat ćemo se prilagoditi. Zato molim puno razumijevanja, strpljenja a najvažnije poštujmo i čuvajmo jedni druge.
- 17.04.2021. krštenje: Anabelle Pekić u 11:00 sati

Ženidbeni navještaj u župi prebivališta: Boris Krajina, sin Petra i Anice r. Krmpota, Anton-Baumgartner-Strasse 44/A8/113, Beč i *Nataša Kljaić*, kći Slobodana i Biserke r. Savić, N. M. Marulića 10a. Žele se vjenčati 29.05.2021. u Crikvenici

Blaženi Josip Moscati, liječnik

(1880.-1927.)

Josip Moscati je "sveti liječnik". Svi zdravstveni djelatnici u njemu mogu pronaći uzor kako se ophoditi prema bolesnicima. Josip je rođen u talijanskome mjestu Benevento 25. Lipnja 1880., kao sedmo dijete Franje, sudskoga činovnika i Rose de Luca. No, odrastao je u Napulju kamo se obitelji preselila nakon što je otac pozvan svoj posao nastaviti na Prizivnome sudu. Josip je bio vrlo inteligentan, a ujedno i obdaren velikom osjećajnošću prema vjeri i ljudima, zahvaljujući čemu je uvijek bio blizu onima koji su trpjeli ili se našli u bilo kakvoj nevolji. Kako bi za njih učinio nešto konkretno, odlučio je postati liječnikom. Uz lijekove koje je na raspolaganje stavljala medicina, donosio je ujedno i utjehu vjere. Naporno je učio te je diploma uspio steći već s dvadeset i dvije godine, i to s najvećim mogućim uspjehom. Sudjelovao je na više značajnih natječaja na kojima je pobjedio, otvorivši si tako put k sjajnoj i ugodnoj karijeri. Stekao je ujedno i mogućnost predavanja na jednoj nadasve prestižnoj Akademiji za medicinu i kirurgiju. No, kasnije je sve svoje darove uma i srca uložio u služenje bolesnim siromasima, izabравši službu "redovnoga liječnika" u Bolnici za

neizlječive slučajeve, najstarijoj od svih u gradu. Smatrao je kako je Upravo to idealno mjesto na kojemu će moći vršiti poslanje što ga je bio odabrao još kao dječak, a koje je sam ovako opisao: "Poslanje je liječnika u bolnicama surađivati s bezgraničnim milosrđem Božjim, pomažući, praštajući žrtvujući se." Tim je planom nadahnjivao svoj život kao liječnika, neštedimice posvećujući se ublažavanju trpljenja drugih, kako u svakodnevnu pomaganju bolesnicima u bolnici, tako i njihovim posjećivanjem u najsiriomasišnjim četvrtima grada te ujedno i posvećujući se proučavanju i istraživanjima, kako bi proširio svoje znanje i upregao ga u službu oboljelima. Bio je sjajan dijagnostičar. U vrijeme kada sredstva za vršenje pretraga i istraživanja gotovo da nisu niti postojala utvrđivanje bolesti bilo je prepušteno znanju i intuiciji liječnika. Moscati je svojom sposobnošću dijagnosticiranja iznenađivao i same kolege, koji su u tome prepoznawali nešto Upravo čudesno. On je pak nadasve ponizno odgovarao kako posjeduje tajni izvor iz kojega grabi punim rukama: bila je to Euharistija, kojoj je svakodnevno pribivao. Običavao je govoriti kako je Bog tvorac života, a mi samo Njegovi suradnici te On obavlja najveći dio posla. Jednom je prigodom uspio dijagnosticirati točnu bolest jednoga radnika za kojega su njegovi kolege utvrdili kako boluje od sušice: posrijedi je, međutim, bio plućni apsces, koji je izliječen odgovarajućim tretmanom. Radnik mu je, presretan što je ozdravio, pod svaku cijenu želio platiti. Moscati mu je na to rekao: "Ako mi baš želiš platiti, pođi se ispovijediti, jer Bog je taj koji te je spasio." Ljubav mu je umnažala snage i činila ga dostupnim bolesnicima, siromasima, u svako doba dana i noći. Uvijek je bio prvi na licu mjesta kada bi nevolje i tragedije pogodile siromahe. Godine 1906. Došlo je do osobito snažne erupcije Vezuva. Bilo je puno materijalne štete, ali i žrtava. U mjestu Torre del Greco, jednome od najpogođenijih, postojala je opasnost da će se bolnica za starce urušiti pod teretom pepela te ju je valjalo isprazniti. Moscati se, kao mladi liječnik, pridružio spasiocima i naporno radio na preseljenju bolesnih: Dvadeset sati na dan, pod prijetnjom lave koja je i dalje sukljala iz vulkana. Upravo su bili premjestili i posljednjeg bolesnika, kada se bolnica srušila na -srećom- prazne krevete. Josip Moscati, dobri i sveti liječnik, koji je svoju pamet i srce stavio u službu siromašnih i trpećih, umro je razmjerno mlad, u dobi od svega 47 godina: u poslijepodnevnom satima 12. Travnja 1927. Toga je jutro, prema običaju, ujutro obišao bolesnike u bolnici. Vizitu je trebao nastaviti poslijepodne, ali su ga njegovi pacijenti uzalud čekali. Oko dva sata, naglo mu je pozlilo. Povukao se u sobu i sjeo u naslonjač. "Nisam dobro", rekao je braći, koja su primijetila kako je problijedio. Bile su to njegove posljednje riječi. Trenutak kasnije, preminuo je. Napuljski su Siromasi tu vijest primili sa žalošću i nevjericom. S njime su izgubili prijatelja i brata. No, stekli su sveca na nebu, kakvim su ga smjesta i proglasili. Papa Pavao VI. potvrdio je tu njihovu uvjerenost uzvisivši ga 1975. na čast oltara kao blaženika. A svetim 1987. papa Ivan Pavao II. Zaštitnik je liječnika, anatoma, patologa, neženja i osoba koje nisu primljene u redovničke zajednice.